

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Jagtlyst til det Yderste

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Jagtlyst til det Yderste", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid67599.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Jagtlyst til det Yderste

Etsteds i Jylland - hvor, finde vi os ikke beføiede til at sige - døde for nogle Decennier siden en Godseier, hvis Jagtsands ikke forlod ham, førend de andre fem. Saalænge han endnu havde alle Sandsernes og alle Lemmernes fulde Brug, forsømte han aldrig nogen Jagt, hverken * 166 paa hans eget eller indbydende Venners Revier. Men da han var kommen nogle Aar ind i de Halvfjerdsinstive, faldt det ham alt for besværligt at gaae, hvorfor han da lod sig kjøre fra een Saat til en anden. Ikke længe derefter formaaede han ei heller at staae ret længe; og lod han sig da gjøre en saadan Contoirstol, som Man sidder skrævs over, og paa hvilken Man kan dreje sig rundt. Istedet for tre Been havde den kun eet, som nedentil var forsynet med en spids Jernpig, der kunde drives fast i Jorden - men var Jorden haard frossen, maatte han betjene sig af en trebenet Stol. Saalunde behjalp han sig nogle Aar; men nu begyndte Øinene af blive svage. De bleve - efter hans eget Udtryk - "kantede med Ryslæder," og randt i Blæst og koldt Veir. Ogsaa herfor fandt han Raad: han lod sig forfærdige en Lædermaske af Corduan med Glas for Øinene. Dette gik atter godt et Par Aar. Men ak! omsider mistede han ganske Synet. Mene Læserne, at Blindheden holdt ham borte fra Jagten, saa tage de storligen Feil. Havde han endnu ikke sine Ører i Behold? kunde høre Hundenes Halsen og Bøssernes Knalden: Jægernes lifligste Musik. I sin Jagtvogn holdt han paa de Steder, hvor Jagtens Gang bedst kunde oversees og den hos ham siddende Tjener rapporterede ham enhver Begivenhed; og gik det, eftersom den var af Vigtighed til, Slag i Slag mellem Herre og Tjener: "Nu gaaer der en Ræv lige paa Forvalteren." - "Saa har han tidsnok; godnat, Mikkell Peersen! Var det ham der skjød?" - "Nei, det var Gartneren, der skjød en Hare!" - "Hvor bliver Mikkell af?" - "Han staaer og betænker sig - nu gaaer han ind paa Jesper Degn -" - "Bous! var det ham der skjød?" - "Ja!" - "Blev han?" - "Ja!" Og saaledes gik det i eet væk, naar noget Mærkværdigt passerede. - Omsider *sendte Døden Bud* efter vor Herremand - som han selv udtrykte sig med et velbekjendt Jagtudtryk. Præsten blev hentet, og da han havde meddeelt ham Sacramentet, vedblev han at tale nogle gudelige Ord med den Døende. Denne, som fra Tjeneren vidste, at der Dagen iforveien havde været stor Klapjagt hos en Nabogodseier, og at Præsten havde været med, afbrød hans Tiltale med det opbyggelige Spørgsmaal: "hvor mange Ræve faldt der i Nørre-kjæret?" og skulle disse Ord have været de sidste, som udgik af hans Mund.